

A woman with long dark hair, wearing a vibrant red dress, stands with her back to the camera in a sunlit courtyard. She is looking towards a rustic wooden door set within a stone archway. The courtyard is filled with lush greenery, including climbing vines with red flowers and various potted plants. The scene is bathed in warm, golden light, creating a peaceful and inviting atmosphere.

Hispaania lubadus

Kunagi ei tea keegi tervet lugu

KAREN SWAN

Originaali tiitel:
Karen Swan
The Spanish Promise
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on kirjandusteos. Nimed, tegelased, kohad ja sündmused on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud kirjanduslikult ning mistahes sarnasus tegelike isikute, kas elavate või surnutega, äriasutuste, sündmuste või asukohtadega on täielik kokkusattumus.

Tõlkinud Tiina Kanarbik
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Karen Swan 2019
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

B02378920
ISBN 978-9949-82-567-7

Trisbile

*Armastuse ja tänuga selle eest, et kinkisid mulle selle raamatu
kirjutamise ajal nii kauni vaate.*

„Tõeline sõjamees ei võitle mitte seetõttu, et ta vihkab seda, mis on tema ees, vaid seetõttu, et armastab seda, mis on tema taga.“

G. K. CHESTERTON

PROLOOG

Madrid, 1937. aasta märts

Mees vaatas naist silmadega, mis põletasid nagu mustad tähed, ning ta kuumad käed olid ümber naise, kui nad seal ühtepöimuna seisid. Vaid üksik küünal vilkus ning nende nägudel oli kahvatu kuldne kuma – rohkem valgust oleks tähendanud riski, et neid võidakse tänavalt silmata.

„... ma kuulutan teid meheks ja naiseks.“

Naine naeratas heameelest. See oligi tehtud? Mees kuulus talle ja tema mehele. Mees astus ette, võttes ta näo oma käte vahele ja silmitsedes teda, nagu oleks ta taeva kingitus. „Ma armastan ja kaitsen sind alati,“ ütles mees vaoshoitud kirega.

„Ja mina sind.“

Mees suudles teda, ta huulte õrn surve vajutas nupule naise sees ja äratas ta üles. Tal polnud enam vaja karta. Nad olid olnud koos vaid kolm päeva ja neli ööd, aga juba ta teadis, et kui mees on tema kõrval, võib ta kõigele vastu seista. Nende armastus oli ägedam kui mis tahes sõda ja nüüd, kui naine taevasse vaatas, ei teinud ta seda mitte pomide, vaid lindude pärast, vikerkaarte pärast, saates soove tähtedele.

Lähedalt kostis metalli kriginat, nagu oleks lingile vajutatud, ja nad kõik ehmusid.

„Mis see oli?“ sosistas preester ja vaatas kiiresti ringi.

Keegi ei vastanud, aga nad kuulsid äkilisi otsustavaid samme, jooksmist. Oli vaikne, aga mitte päris. Kaks meest astusid vaistlikult naise kõrvale, silmitsedes aknaid, kas pole märki tuledest, köitest, mürskudest, ning mõlemad võtsid vöölt relvad, tõstsid need ja sihtisid kabelis

ringi. Igaüks oli neil päevil sõdur – poepidaja, puusepp, lukksepp, preester.

Nad ootasid, aga vaikus kestis. Kas oht oli möödas? Kas oli nii võimatu uskuda, et see võis olla laps, kes mängis?

Jah.

„Ruttu, siitkaudu,“ sosistas naise vastne abikaasa, haarates tal randmest ja tõmmates tahapoole nii kiiresti, et ta jalad vaevu maad puudutasid. „Mine altari taha,“ ütles mees, lükates ta pikali hiiglasliku graveeritud mahagonehitise taha, ning eelmise hetke õrnus oli juba sõjale alla jäänud. Naine peitis end tugeva sirmi taha, kui mees ronis tagasi altari poole, relv kindlas käes. Naine ei tahtnud, et ta sinna jäetakse, aga tuletas endale meelde, et mees oli osav hiilija, kergejalgne ja kindel nagu kass. Naine hingas raskelt, kui adrenaliini ta kehas pumpas, ja võitles, et seda kontrolli alla saada, silmad suletud, ning püüdis mitte ette kujutada ohtu, mis hiilis ümber kabeli ja võttis nad püramisrõngasse.

Seal! Naine avas silmad, kui ta seda kuulis, väikest üksikut klõpsatust, kui relv vinna tõmmati. Ta vaatas metsikul pilgul ringi ja kahvatas, kui nägi idapoolset ust. See oleks pidanud olema riivis – muidugi oli see riivi pandud, kui nad sisse läksid, aga kiirustamisega polnud riiv korralikult paika saanud.

Naine tuli peidust välja ja jooksis kiiresti riivi poole. Tal polnud aega isegi kummarduda, ta hirm kasvas koos kiirusega, kui ta nägi, et peenike pragu uste vahel laienes. Avanes...

„Ei!“ Ta karjatas ja ta käsi oli peaaegu riivil, kui ta ettepoole viskus, ent äkki paiskus ta tagasi. Ta tundis, et lendab, ja koos temaga vihises läbi õhu lask. Aga ta oli näinud mehe nägu ja vaid üksainus mõte oli ta peas, enne kui maailm pimedaks läks.

„Sina.“

ESIMENE PEATÜKK

Canary Wharf, London, 9. juuli 2018

„Härrased. Preili Fairfax. Meil on probleem.“
Charlotte jälgis, kuidas panga president üle ruumi kõndis, sammud koheval vaibal vaiksed. Ta võttis istet laua otsas ja vaatas oma viimase peal seniormeeskonda. Naine kujutas ette, et see paistab mehele nagu kõverpeeglite saal laadaplatsil: ühesugused sinised ülikonnad, kõrvalt ja tagant lühikeseks pügatud juuksed, jalad harkis ja suured käed laual. Vaid Charlotte katkestas selle rütmi – pikad tumedad juuksed Chaneli juuksepaelaga madalas hobusesabas, diskreetselt poleeritud küüned, kitsad õlad, pastelne kleit.

„Carlos Mendoza.“

Isegi Charlotte teadis seda nime. Tal polnud tarvis olla panga palgal lehel, et teada – see mees oli firma suurimaid kliente, see ütles nii mõndagi erapanga kohta, mis tegeles ainult äärmiselt varakate üksikisikutega. See perekond kuulus Hispaania aristokraatiasse, neil oli paar hertsogit ja nad omasid Andaluusia maapiirkonnas ulatuslikke maa-alasid. Nad olid saanud oma rikkuse paljude põlvkondadega, kes kasvasid härgi, ja olid hiljem hakanud tegelema ulatusliku puuviljakasvatuse, kinnisvarainvesteeringute ja viimasel ajal meditsiinitehnoloogiaga. See käis Charlotte'il üle mõistuse – ta oli lugenud nendest mõni kuu tagasi finantsalasest ajakirjandusest ja teadis, et nende varandus oli umbes 750 miljonit naela.

„Ma sain äsja kõne tema pojalt Mateolt. Kahju, aga ma pean ütleva, et mees on mineku peal. Neljanda astme pankreasevähk.“ Mees laksutas keelt, mis pidi väljendama kaastunnet, aga naine kuulis ka allteksti: tema surm on neile kuidagi ebamugav.

Hugh Farrer vajus laua otsas toolil allapoole ja põrnitses neid. Ta oli vaid viiskümmend neli, panga noorim president selle ajaloos, ja kõige halastamatum. Kasum oli kahekümne kaheksa kuu jooksul, mil mees oli olnud tüüri juures, tõusnud kolmandiku võrra. Aga see oli kõvasti maksma läinud: tema alluvuses oli töötajaid 21 protsendi võrra koondatud ja ta oli sulgenud neli tütarfirmat Euroopas, et keskenduda nende peakorterile siin Londonis.

„Meedikud ütlevad, et tal on jäänud kuu, kõige rohkem kuus nädalat, mis ei anna meile eriti palju aega.“

Meile? Charlotte nägi, kuidas reas istuvate meeste seljad nende sõnade peale kergelt jäigastusid, justkui oleks nad valitsenud kõik koos. Naine kallutas pea kõrvale, jälgis ja ootas.

Farrer hingas ärritunult sisse. „Reede õhtul sai Carlos miniinfarkti. Teda ravitakse praegu haiglas ja nagu ma tean, on ta ikka veel teadvusetu. Nad pole tema paranemise – või osalisegi paranemise suhtes optimistlikud. Ent selle kriisi ajal, kui Mateo kasutas oma volitusi isa asemel, nagu on alati kombeks olnud, sai ta teada, et isa oli koostanud dokumendi, millega soovib kogu oma varanduse annetada kellelegi Marina Quincyle.“

Farrer laskis sellel nimel seintelt vastu kajada ning vaatas uurivalt kõiki järgemööda justkui pianist, kes libistab sõrmedega üle klaveriklahvide. Marina Quincy. Marina Quincy. Aga see polnud nimi, millel oleks olnud ilmselgeid materiaalseid seoseid – see polnud Rockefeller ega Rothschild, Spencer ega Goldsmith. Ta polnud keegi, keda oleks automaatselt teatud. Ei vilkunud ükski roheline tuli, mis oleks näidanud selles mingit loogikat.

„Mateo polnud sellest naisest kunagi kuulnud. Me ootame täielikku raportit, aga praegu teame vaid seda, et ta on nelikümmend viis ja töötab ühes Madridi kohvikus,“ lisas Farrer.

Nelikümmend viis? Charlotte kortsutas kulmu. Mendoza oli väga vana, natuke alla saja, kui ta õigesti mäletas.

„Kas see võiks olla tema väljaspool abielu sündinud tütar?“ küsis keegi ootamatult Charlotte'i selja taga.

Farrer raputas vaevumärgatavalt pead. „Mateo ütles, et ta isale tehti enne neljakümnendat eluaastat vasektoomia ja nii palju kui tema teab, oli see edukas.“

„Sel juhul on ta mehe armuke,“ teatas Charlotte’i kõrval Dan Milton oma tüüpilise otsekoheusega. See oli ilmselge oletus ja Miltoni oletused olidki ilmselged. Kolmkümmend üks, ja juba kontinentaalse Euroopa erapanganduse juht, ning ta ei osanud eufemismi embolismit eristada. Ta oli sündinud Chicagos, tal oli kraad Harvardist äri alal ja INSEAD’ist ärijuhtimises, ta oli liitunud Londoni meeskonnaga kaheksa kuu eest ja ta otsekoheuse juhtimisstiili järeltõuked tekitasid siiani kontoris virvendust.

Farrer saatis oma protežee poole pilgu, mis tekitas asjaosalisele alati piinlikkust. Mees oli peaaegu albiinoblond, ta ripsmed ja kulnud olid nii kahvatud, et näisid blondeeritud ning tekitasid mulje kalast. Milton oli kord Charlotte’ile öelnud, kui nad koos autos sõitsid, et mees näeb välja nii, nagu jõllitaks sind forell. „Mateo Mendoza on täiesti kindel, et ta on kohanud kõiki oma isa armuke si. Ta on pannud tööle inimese, kes seda asja uurib ja koostab profiili, aga siin peab midagi veel olema. Suremas vana mees ei anna niisama lihtsalt oma varandust kuumadele naistele, ükskõik kui väga ta neist ka ei vaimustuks.“

„Noh, kui ta on armuke, siis on perekonnal väga tugev vastane, kellega võistelda,“ ütles Milton, surudes käed enesekindlalt kokku ja hakates oma autoriteeti maksma panema. Varem oli ta lühikest aega pidanud juhatama Madridi meeskonda. „Hispaania pärandiseadus kaitseb perekonda. Ta naine saab automaatselt viiskümmend protsenti ja ülejäänud jagatakse sundkorras osadeks – mis on *legitimas*“ – ta hääldas seda sõna tugeva hispaania aktsendiga – „eelkäijate ja järeltulijate vahel. Pole mingit võimalust, et ta lihtsalt annab selle oma tüdrukusõbrale ja võtab oma perekonnalt ära nende sünniõiguse.“

Farrer kergitas oma peaaegu nähtamatut kulmu. „Sul on õigus, Dan, ta ei saaks seda teha – kui see oleks pärandus.“

Miltoni suu avanes pisut, kui ta sai liiga hilja aru, et komistas semantikal, ja ta ego jooksis koos temaga minema.